

Nr 387.

Av herr **Hedqvist**, om viss ändring i lagen om investeringskonto för skog.

I lagen den 14 december 1951 om investeringskonto för skog stadgas i § 1 b undantag för vissa *skogsprodukter*, bl. a. brännved. Däremot göres ej undantag för rotstående *vedskog*, vilken senare är att hänföra till »skog, som avyttrats genom upplåtelse av avverkningsrätt».

I den till grund för lagen liggande propositionen nr 225, s. 39, uttalas: »Påpekas må att undantagsbestämmelsen givetvis endast avser avverkad och således icke vedskog.»

Landets försörjning med brännved har under 1951—1952 varit mycket svårbemästrad och statens bränslekommission väntar betydande svårigheter inför kommande bränsleår. Bristen på arbetskraft i skogarna har medfört att ved i stor utsträckning säljes på rot, och bränslekommissionen för en brett upplagd propaganda för s. k. fritidshuggning, d. v. s. att vedkonsumenten köper sitt vedbehov på rot och själv avverkar detsamma. Största hindret för den för landets vedförsörjning synnerligen angelägna fritidshuggningen har varit en viss obenägenhet hos skogsägarna att upplåta sina skogar. Bl. a. har man från skogsägarhåll åberopat olägenheterna med lagen om investeringskonto för skog.

På grund av vad sålunda anförts får jag hemställa,

att till lagen den 14 december 1951 om investeringskonto för skog göres sådant tillägg att från i § 1 a omnämnd skog, som avyttrats genom upplåtelse av avverkningsrätt, undantages sådan vedskog som upplåtes för fritidshuggning av ved för konsumentens eget bränslebehov.

Stockholm den 26 januari 1952.

Sven Hedqvist.
